Spring
here we grow

สูญหายในจักรวาล แต่ยังถูกรักจากใครสักคน

นักสะสมผีเสื้อ
เรื่องและภาพ

การอ่านคือการค้นพบตัวตนใหม่
ให้ตกหลุมรักอีกครั้งได้เรื่อยไป
– นักสะสมผีเสื้อ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

กาลครั้งหนึ่ง...ถึงเธอ ทำให้เราหวนนึกถึงใครบางคนผู้เป็นเศษส่วนสำคัญในบางช่วงของชีวิต

แด่หัวใจงดงามที่ถูกหลงลืม คอยอยู่เคียงข้างในวันที่เราโดดเดี่ยวและหลงลืมว่าความเป็นเรานั้นงดงามเพียงใด

สูญหายในจักรวาล แต่ยังถูกรักจากใครสักคน เล่มนี้ทำให้เราเข้าใจว่าความเหงาเชื่อมต่อกันเป็นสากล แม้ว่าเราจะไม่สมบูรณ์แบบ แต่เราจะถูกรักจากใครสักคนเสมอ แม้จะโดดเดี่ยวจนไม่เหลือใคร

แต่อย่าลืมว่าอย่างน้อยเรายังเหลือตัวเราเองที่จะโอบกอดความเปราะบางและไม่งดงามนี้ เพื่อรอวันที่จะพบกับใครสักคนที่เข้าใจและพร้อมยอมรับความไม่สมบูรณ์แบบของกันและกันได้...คนที่ทำให้รู้ว่าในจักรวาลที่กว้างใหญ่ เราไม่ได้โดดเดี่ยวเพียงลำพัง หวังว่าเธอจะได้พบคนคนนั้น

Spring

คำนำผู้เขียน

"Heal the root, so the tree will remain stable." คือประโยคที่เราชอบที่สุดประโยคหนึ่ง เราเชื่อเสมอว่ามนุษย์ทุกคนเกิดมาล้วนมีเรื่องราวมากมายเก็บไว้ในใจ บางเรื่องเก็บแล้วสุข บางเรื่องเก็บแล้วเศร้า บางเรื่องเก็บแล้วหาทางเติบโตจากมันได้ แต่บางเรื่องเก็บไว้ก็ทำลายเศษเสี้ยวส่วนหนึ่งในตัวตน ทำให้ความรักความชื่นชมในตัวเองหล่นหาย ผุกร่อนไปตามกาลเวลา

การกลับมาขุดคุ้ยหาสาเหตุเพื่อเยียวยาความเจ็บปวดไม่เคยง่าย บางครั้ง บางบาดแผล หากเผลอไปแตะโดนเมื่อไร ก็ทำให้หัวใจเจ็บแปลบขึ้นมาได้อีกครั้ง แต่หากปล่อยเอาไว้อย่างนั้น ก็อาจทำให้เราเปิดใจรับความรักได้ยากมากขึ้นทุกที ทั้งจากตัวเองและจากคนอื่น

หนังสือเล่มนี้จึงเป็นเหมือนพื้นที่เล็กๆ ที่จะไม่ตัดสินว่าใครเข้มแข็งหรืออ่อนแอ แต่จะคอยอยู่ข้างๆ ชวนคุณมองย้อนกลับไปยังรากลึกของหัวใจตัวเองด้วยความอ่อนโยนมากกว่าการกล่าวโทษ เพราะบาดแผลไม่ใช่สิ่งที่น่าอับอาย และอดีตก็ไม่ใช่สิ่งที่ต้องแบกไว้ตลอดชีวิต หากเราเข้าใจว่ารากฐานของความเจ็บปวดเกิดขึ้นได้อย่างไร เราก็จะค่อยๆ เข้าใจว่าทำไมวันนี้เราถึงคิด รู้สึก หรือใช้ชีวิตในแบบที่เป็นอยู่

เราไม่เชื่อว่าการเยียวยาจะทำให้ทุกความทรงจำแย่ๆ หายไป แต่เราเชื่อว่ามันจะทำให้ความทรงจำเหล่านั้นไม่มีอำนาจเหนือชีวิตเราอีก เมื่อรากได้รับการดูแล ต้นไม้ก็ไม่จำเป็นต้องหวาดกลัวทุกครั้งที่พายุฝนพัดเข้ามา เฉกเช่นเดียวกับหัวใจของเรา เมื่อได้รับการเยียวยาแล้ว ก็จะค่อยๆ แข็งแรงขึ้นพอที่จะเติบโต ผลิดอก ออกผล และเปิดรับความรัก ความสุข และความหวังครั้งใหม่กับชีวิตได้อีกครั้ง

หากหนังสือเล่มนี้จะมีหน้าที่เพียงหนึ่งอย่าง เราหวังว่ามันจะเป็นเพื่อนที่คอยนั่งอยู่ข้างๆ คุณในวันที่กำลังพยายามทำความเข้าใจกับตัวเอง คอยย้ำเตือนว่า คุณไม่จำเป็นต้องเพอร์เฟกต์เพื่อที่จะถูกรัก ไม่จำเป็นต้องรีบรักษาทุกบาดแผลให้หายในวันนี้ ขอเพียงคุณกล้าหันกลับมามองสาเหตุของความเสียใจ ความผิดหวัง ความล้มเหลวในอดีตด้วยความเมตตาต่อตัวเอง การเยียวยาก็กำลังเริ่มต้นขึ้นแล้ว

มาเติบโต เรียนรู้ และเปิดใจรับความรักให้ได้มากขึ้นอีกนิดไปด้วยกันนะ

นักสะสมผีเสื้อ

สารบัญ

PART 1 *Blue is the darkest part of soul.*

PART 2 *How blue it is, between then and now.*

PART 3 *The blue is the warmest color.*

PART 4 *Give ourselves new shade of the blue.*

แด่ทุกความรักที่สร้างเรา

แด่ทุกความเหงาที่เผลอทำลาย

“You don’t have to
hide your flaws to be loved.”

เราไม่จำเป็นต้องซุกซ่อนบาดแผล กักเก็บความเศร้า
ปิดบังความปวดร้าว เหมือนว่าไม่เคยแตกสลายต่อหน้าใคร
ไม่ต้องโยนตัวเองทิ้งไปเพราะแค่อยากถูกรักจากหัวใจ
ของใครสักคนหนึ่ง

ผมไม่เคยคิดเลย

ว่าการเติบโตเป็นผู้ใหญ่

ข้างในใจจะรู้สึกโดดเดี่ยว

ขนาดนี้...

PART
1
Blue is
the darkest part
of soul.

วาฬ พลูโต ผีเสื้อ ดอกไม้ แมวดำ
พระจันทร์ ดวงดารา ท้องฟ้า ผืนหญ้า ปลาในตู้
คุณ และผม
เราทั้งหมดล้วนมีความเหงา
และการกลัวไม่ถูกรัก เชื่อมต่อกันเป็นสากล

แด่คุณ,

ขอให้คุณเติบโตขึ้นอย่างแข็งแรง เป็นทั้งโลก เป็นทั้งจักรวาล
เป็นทั้งบ้านและพื้นที่ปลอดภัยให้กับตัวเอง
แม้กระทั่งวันที่มองไม่เห็นความงามในสิ่งที่เป็น
แม้กระทั่งวันที่เป็นผีเสื้อสีปีกไม่สวย เป็นวาฬที่ครีบเป็นแผล
เป็นดวงดาวที่ไม่ส่องสว่าง เป็นมนุษย์ที่แสนอ้างว้างอยู่ในโลกใบนี้

ขอให้คุณเข้มแข็ง รักตัวเอง
และหาทางเติบโตได้อย่างสง่างามในทุกๆ วัน

“คุณว่าบนโลกนี้
จะมีพื้นที่ให้คนว่างเปล่า
อย่างเราหรือเปล่า”

กลไกความเป็นมนุษย์ช่างซับซ้อน
แต่ความต้องการกลับเชื่อมต่อกันเป็นสากล

คุณอยากถูกรัก ผมอยากถูกรัก เราทุกคนอยากถูกรัก
มีชีวิตอยู่ก็เพื่อจะถูกรัก ตายจากไปด้วยความหวังจะถูกรักสักครั้ง
ไขว่คว้าหาความหมายในแต่ละวัน เอื้อมแตะความฝันในแต่ละคืน
เพื่อจะค้นพบว่าสุดท้ายแล้ว ทุกอย่างก็นำพาเรากลับมาหยุดอยู่ตรงที่เดิม

การอยากเป็นคนสำคัญของใครสักคน
การอยากถูกรักในแบบที่เราได้มอบรักไป
การอยากถูกเข้าใจในแบบที่เราคอยพยายามเข้าใจในตัวผู้อื่นเสมอ

เรียบง่ายอย่างนั้น พวกเราใช้ชีวิตกันไปอย่างนั้นเอง

ความต้องการอันเรียบง่าย แต่ไม่เคยง่ายดายในความเป็นจริง
ทั้งคุณและผม ต่างดิ้นรนเพื่อจะมี
ไขว่คว้าเพื่อจะเป็น บีบเค้นเพื่อจะถูกยอมรับ
ร่วงหล่นและแหลกสลาย ตายจากไปทั้งที่ยังมีชีวิต
เมื่อพยายามไขว่คว้าเท่าไรก็เอื้อมแตะไม่ถึงหัวใจดวงใดอยู่ดี

การเป็นที่รัก
การถูกชื่นชม
การถูกรักและถูกใส่ใจ
คงเป็นสรรพสิ่งใดๆ
ที่เกิดมาเพื่อคนอื่นเท่านั้น

บางครั้งผมตั้งคำถามกับตัวเอง ว่าผมทำอะไรผิดพลาดไปตรงไหน
ผมจึงต้องพยายามขวนขวายจนพลัดพรายในฝูงชน อดทนจนสุดชีวิต
เพียงเพื่อจะแลกมาซึ่งความสนใจ ความใส่ใจ และความรัก
การมีอยู่ของผมคล้ายทับซ้อนกับการไม่มีอยู่ของทุกสิ่งทุกอย่างบนโลก
ไม่ว่าผมจะอยู่ตรงนี้ หรือหายไปไหน
ดวงอาทิตย์จะขึ้นทางใด ลาลับจากไปทางทิศไหนในท้องฟ้า
สรรพสิ่งก็จะยังคงเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยน ไม่มีอะไรสูญหาย

แต่ผมรู้สึกกลับกลายเป็นฝ่ายจางหายไปทีละน้อย

ดวงดาวพร่างพราวสกาวเต็มผืนฟ้า
ขอความงดงามยามสบตา สอดส่องมาถึงคนธรรมดา
ให้ถูกรักจากสรรพสิ่งบนโลกสักครั้ง

ผมกะเทาะเปลือกตัวเองออกทีละชั้น
เหมือนไข่ ในไข่ ในไข่อีกใบกว่าจะลงลึกไปถึงตัวตน

ความเปลือยเปล่าของวัยผู้ใหญ่
ทำเอาชีวิตที่เคยสดใสไม่งดงามอย่างที่เคย

รอยยิ้มในแต่ละวันถูกแต่งแต้มไปด้วยหน้าที่และความเหมาะสม
ผมเสแสร้งแกล้งยิ้ม มากกว่าจะยิ้มออกมาจากใจได้จริงๆ
สัมภาระจากความทรงจำ ความชอกช้ำตามติดผมไปทุกที่
เดี๋ยวบุบสลาย เดี๋ยวเบ่งบาน เดี๋ยวเติบโตงอกงาม เดี๋ยวชอกช้ำแห้งเหี่ยว
เดี๋ยวเกิดใหม่ สดใสแล้วร่วงหล่น เศษความผูกพันในความสัมพันธ์เก่า
กระจัดกระจายไปทุกที่

รู้ตัวอีกทีก็ไม่เหลือแววตาแบบที่เคยมี
ความเปรมปรีดิ์กับชีวิตแบบที่เคยเป็น
ผมกลับไปมีชีวิตที่สดใส สว่างไสวให้ใครไม่ได้อีกแล้ว

คุณจะยังรักผมหรือเปล่า
คุณจะยังเชื่อในผมหรือเปล่า
คุณจะยังเห็นคุณค่าในตัวผมหรือเปล่า

ผมไม่รู้เลย

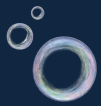

สิ่งที่ผมกลัวที่สุดในชีวิต
คือความสัมพันธ์ที่หมดเรื่องให้คุย
จากคนที่เจออะไรมาแล้วคิดถึงกันและกันเป็นคนแรก
อยากเล่าให้ฟังทั้งเรื่องสุขและเรื่องทุกข์
อยากผ่านไปด้วยกันทั้งเรื่องดีและเรื่องร้าย
อยากเติบโตไปพร้อมกันทั้งช่วงเวลาที่ง่ายและช่วงเวลาที่ยาก
ผมกลัวเสมอว่าสิ่งเหล่านี้จะมีวันหมดอายุ
ผมกลัวทุกครั้งที่จะก้าวเข้าไปสู่ความสัมพันธ์ใหม่
ผมกลัวว่าวันใดวันหนึ่ง เราสองคนจะต่างคนต่างมีที่ให้ไป
และหนทางก็ไม่มีวันบรรจบลงตรงที่เดิมอีก
ผมกลัวการหมดความสนใจในชีวิตของคนที่เราสนใจที่สุด
และในทางเดียวกันผมก็กลัวการถูกทิ้ง
เพราะไม่มีอะไรในใจให้ใครได้ค้นหาอีกต่อไปแล้ว
ผมไม่ชอบความรู้สึกของการต้องเลิกชอบอะไรสักอย่าง
ทั้งที่ยังไม่ได้ไปสุดทางกับมันเลย
ผมอยากชอบสิ่งหนึ่งไปเรื่อยๆ ในมุมมองใหม่ๆ
เมื่อรักสิ่งใด ผมก็อยากอยู่กับมันไปตลอดชีวิต

นั่นละ จุดอ่อนที่สุดของผม

ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไร ที่เราสองคนต่างก็หมดเรื่องให้คุยกัน
ความฝันของผม เขาก็ไม่อิน ความสุขของผม เขาก็ไม่แคร์
ความเศร้าเสียใจจากเรื่องอะไร ไม่คิดจะใส่ใจ
ไม่ต้องพูดถึงเลย
เหมือนคนที่อยู่กันไปแบบนั้น อยู่ข้างกันแต่ไม่รู้สึกถึงอะไร

ไม่รู้ว่าผมรักมากเกินไปจนสังเกตได้ทุกความเปลี่ยนแปลง
หรือเพราะเขารักน้อยเกินไปจนไม่รู้สึกถึงความเงียบ
ที่อึกทึกครึกโครมขนาดนี้กันแน่

ว่ากันว่า โลกใบนี้มีวาฬที่โดดเดี่ยวที่สุดอยู่ตัวหนึ่ง

มันเฝ้าส่งเสียงร้องผ่านคลื่นความถี่ 52 เฮิรตซ์
ส่งเสียงเรียกหาเพื่อน หาความรัก หาความเข้าใจ
และเฝ้าหวังว่าจะมีใครสักตัวได้ยินเสียงของมัน
แต่ไม่ว่าจะร้องดังเพียงใด
เสียงนั้นก็ไม่เคยเดินทางไปถึงสิ่งมีชีวิตใดเลย

ผมเคยคิดว่า ความโดดเดี่ยวคือการไม่มีใครอยู่เคียงข้าง
แต่วันนี้ผมเริ่มเข้าใจแล้วว่า ความโดดเดี่ยวที่แท้จริง
คือการที่มีคนอยู่รอบข้างมากมาย แต่ไม่มีใครใส่ใจที่จะฟัง
หรือให้ความสำคัญกับการมีอยู่ของเราเลยต่างหาก

: เราเลิกกันไหม

: อือ

: ง่ายอย่างนั้นเลยเหรอ

: ก็ไม่มีอะไรต้องทำให้มันยากนี่

: หรือว่ารอให้เราเป็นฝ่ายพูดประโยคนี้ก่อนมาตลอด

: ไม่รู้เหมือนกัน

: โอเค

: ขอโทษ

: อย่าเลย

ผมทนอยู่กับความสัมพันธ์ที่ไม่ถูกรัก ไม่เหลือเยื่อใย
อยู่ไปก็รู้สึกเหมือนถูกทิ้งขว้างอีกต่อไปไม่ไหวแล้วจริง ๆ

ความผิดหวังบางอย่าง ความเสียใจบางเรื่อง
เมื่อเวลาผ่านไปนานพอแล้ว เราอาจยักไหล่แล้วแค่ไปต่อ
จบแล้วจบไป โยนมันทิ้งได้อย่างไม่ยากเย็นนัก

แต่ความผิดหวังบางอย่าง ความเสียใจบางเรื่อง
ติดอยู่ในใจเนิ่นนาน ฝังลึก เหมือนจะไม่มีวันผ่านพ้นไปได้เลย
ยังเจ็บช้ำซ้ำๆ ทุกครั้งที่นึกถึง ยังปวดร้าวทุกครั้งที่พบเจอ
ยังยึดติดกับความเป็นไปไม่ได้ที่อยากให้เป็นไปได้ในสักวัน

เพราะในบางความสัมพันธ์
ตะกอนความผูกพันแน่นแฟ้นยิ่งกว่าความรัก
หมู่มวลความคิดถึงหนาแน่น
ยิ่งกว่าความทรงจำที่เคยมีต่อกันจริงๆ
ผมถึงไม่มีทางไปไหนได้สักที

แค่ฝนที่ตกหนักในใจเรื่อยมา
แค่ความปวดร้าวที่แบกรับเอาไว้
แค่ความโดดเดี่ยวที่หลุดพ้นไม่ได้
แค่ความเสียใจที่นานแค่ไหนก็ไม่ยอมจางลง

แค่ทุกสิ่งทุกอย่างที่ประกอบขึ้นเป็นตัวผม

ผมกลับไปเขียนแบบเดิมไม่ได้อีกแล้ว
งานเขียนของผมขมขื่น แม้จะไม่ขื่นขนาดนั้นเพราะยังรั้งตัวเองไว้อยู่
ผมยังอยากใช้ตัวหนังสือเยียวยาจิตใจผู้คนได้อยู่
แม้เศษส่วนหนึ่งของตัวตนผมจะตายลงไปแล้ว
ไม่ว่าจะพยายามแค่ไหน มันก็ไม่มีวันกลับไปสว่างสดใสแบบเดิมได้อีก
ตัวหนังสือของผมมีกลิ่นเหงา กลิ่นเศร้า และกลิ่นปลงกับชีวิตมากกว่า
แต่ถึงอย่างนั้น เสี้ยวหนึ่งในตัวตนที่ระคนความเหนื่อยล้า
เศษหนึ่งส่วนรักที่ไม่เคยปนเปื้อนการจากลา
ก็ยังคงมอบคุณค่าและความหวังกับวันข้างหน้าให้ผมอยู่ในบางแง่มุม

ผมดีใจที่เป็นแบบนั้น
แต่ลึกๆ ข้างในใจก็ยังคงมีคำถาม
ที่ไม่เคยได้รับคำตอบ ตลอดมาจนวันนี้

: โตขึ้นอยากเป็นอะไร
: อืม...นักการทูต หมอ คุณครู...ไม่สิ นักบิน
อะไรก็ได้ที่ได้เที่ยวรอบโลก
: อยากเที่ยวรอบโลกที่สุดเหรอ
: อยากเที่ยวรอบโลกที่สุดเลย